

HUYNH DUNG

TÌNH NHÀ NỢ NƯỚC

(Mài Gươm Phục Quốc - xuất bản 1983)

(Tiểu thuyết dã sử kỳ tình Việt Nam
thời cuối đời nhà TRẦN, đầu nhà HỒ)

1400 - 1407

Chương Mười Một

Trai Tài Gái Sắc

Giáng Hương đang ngồi nơi Tây lầu trong gian phòng dành riêng cho nàng, bỗng nghe tiếng huyền não dưới sân. Nàng vén màn cửa sổ nhìn xuống, thấy hai vợ chồng người lo việc kiểm soát thú ở trại chăn nuôi đang đứng khúm núm một chỗ. Người vợ thì khóc thút thít, thỉnh thoảng kéo cái khăn rằn trên đầu lau nước mắt. Hai người này tuổi chắc hơn ngũ tuần, mặt mày hiền lành chất phác. Thường khi Giáng Hương theo Hùng Phong ra trại, thấy cả hai lý thú lo công việc, nên Vương tam rất hài lòng và Hùng Phong rất thương mến. Không hiểu sao hôm nay có việc gì mà Văn nhất đem vợ chồng họ đến đây? Ngoài ra còn có thằng Nhài, tên chăn bò, tuổi độ 15, 16, cũng khoanh tay đứng đó, nét mặt xuôi xị.

Vương tam ngồi nơi chiếc ghế con. Mấy người kia đứng quây quần. Văn nhất rồn rảng nói:

- Thừa tiên sinh! Mấy người này có bốn phạm trông coi và kiểm soát thú. Mà nay họ để mất một con bò con. Cũng có thể chúng đánh cắp, đem bán. Vậy tiên sinh định tội thế nào?

Vương tam tiên sinh nhìn hai vợ chồng lão Quý và thằng Nhài một chập, rồi hỏi:

- Các người có thiếu thốn gì không?

Vợ chồng lão Quý đồng nói:

- Kính tiên sinh! Nhờ ơn của trang chủ, chúng tôi no cơm ấm áo, không thiếu thốn chi cả!

Vương tam nói giọng lạnh như tiền:

- Thế tại sao các người đánh cắp con vật của chủ?

- Lạy tiên sinh! Chúng tôi không hề ăn cắp bò. Xin tiên sinh cho lục soát nhà của chúng tôi.

Văn nhất xen vào:

- Các người đem bò bán mất rồi, còn đâu mà xét?

Vợ chồng lão Quý nước mắt lã chã:

- Chúng tôi quả tình không ăn cắp vật của chủ. Mong tiên sinh và Chương đại ca thương tình xét lại. Thằng Nhài chăn bò hàng ngày, có lẽ lơ đễnh để lạc mất không?

Vương tam quay sang thằng Nhài hỏi gặng:

- Có phải người đánh cắp bò đem bán?

- Tôi có một mình, lại ăn ngủ nơi trại. Tôi ăn cắp bò thì giấu ở đâu? Tôi cũng không biết bán cho ai, để làm gì? Bác Quý kiểm soát thú khi về chuồng... Hay là Bác kiểm không kỹ... để mất...

Vương tam nghe thằng Nhài đối đáp trôi chảy thì không biết tính sao? Văn nhất nổi nóng vì bên này đổ lỗi bên kia, nên vung roi lên nói:

- Xin phép tiên sinh cho tôi tra khảo bọn chúng.

Hùng Phong trong nhà ló mặt ra, khoác tay bảo:

- Hãy khoan! Chú để tôi xử vụ này cho.

Mọi người nghe tiếng Hùng Phong đều lộ sắc vui mừng, ngay kẻ đang bị vấn tội! Vị công tử này tuy còn trẻ mà ăn nói chững chạc, hành động đúng mực, nên trong địa phận Trần gia trang từ già trẻ bé lớn ai ai cũng đem lòng kính phục, kể cả Giáng Hương! Hai năm trước khi Giáng Hương mới đến thấy Hùng Phong tâm tính hồn nhiên, trong bụng nghĩ thầm: « *Vị công tử này còn ngây thơ hơn tuổi* ». Đến khi sống một vài ngày một vài tháng bên cạnh Hùng Phong, Giáng Hương mới giật mình, vì không ngờ Hùng Phong còn trẻ mà hiểu biết và nhân cách đều hơn người. Ngoại trừ những lúc chuyện trò với chú và Giáng Hương, Hùng Phong cười nói pha trò. Nhưng khi ra ngoài hành việc, Hùng Phong bỗng nhiên trở thành một con người khác: chững chạc, nghiêm nghị, ăn nói đúng mực... Hùng Phong lại còn là người có lòng hết sức quăng đại, đối với gia nhân và bọn tráng đinh thì lấy tình thương mà đối đãi, chớ không phân biệt chủ tớ. Dân chúng sống trong địa phận Trần gia trang càng yêu quý vị công tử hơn nữa. Vì Hùng Phong thích cỡi ngựa, nên lúc rỗi rãnh thường hay đi

thăm viếng những gia đình địa phận mình. Thấy ai thiếu thốn điều chi, chàng mang đến cho họ. Thấy ai đau yếu bệnh hoạn, chàng chẩn mạch cho thuốc. Ngày trước trong trang kẻ đau ốm đều mang đến trang viện xin Tiêu Dao chữa bệnh. Từ ngày Hùng Phong thay thế chú, bệnh nhân được chữa trị tại gia. Người ta kính nể Tiêu Dao bao nhiêu, thì yêu mến Hùng Phong bấy nhiêu.

Người khâm phục vị công tử họ Trần hơn hết phải nói là Vương tam tiên sinh. Bởi ông là nhà nho, kinh nghiệm 10 năm phục vụ ở trang phải nói cũng nhiều. Vậy mà có những việc ông không biết giải quyết ra sao? Ông hỏi ý Hùng Phong thì được vị công tử quyết định nhanh chóng dễ dàng. Từ khi Trần Quốc Anh đến mật khu, số binh sĩ của Nguyễn Trường Hân cũng tăng lên, nên tài chánh phải cung cấp thêm rất nhiều. Để đáp ứng nhu cầu của hai cơ sở mỗi ngày một tăng, Hùng Phong bèn mở thêm một trại chăn nuôi. Số gà vịt được nuôi nhiều hơn. Đặc biệt là nuôi loại gà đẻ trứng để bán thêm phần trứng. Ngoài ra Hùng Phong còn lập thêm một trại mới để nuôi trâu và dê. Hồi trước Quốc Anh cũng có nghĩ điều này, song lúc ấy ngân quỹ quá dư, nên Quốc Anh thấy chưa đến lúc phải làm. Bây giờ Hùng Phong thực hiện dự tính của chú để có thêm phần lợi tức mới về trâu và dê. Trâu làm việc đồng áng nặng nhọc giỏi sức hơn bò, nên bán trâu rất được giá. Dê thì đem bán cho những gia đình giàu có, vì họ thích uống sữa dê.

Cũng vì công việc mỗi lúc một nhiều nên Hùng Phong gần như không có giờ rảnh. Ngày nào cũng như ngày nào, Hùng Phong ra trại chăn nuôi từ lúc trời còn mờ sương để tập dợt cho đàn ngựa. Giống ngựa nuôi rất cực, phải chăm sóc kỹ và cho chúng chạy nhảy mỗi ngày khoảng đường trường để chúng không bị chồn chân. Các trại chăn nuôi tuy có Vương tam trông coi, nhưng đôi khi Hùng Phong cũng mất nhiều thì giờ cho các trại này. Vì gia súc nuôi quá nhiều, chúng thường có bệnh. Hùng Phong nhờ được chú chỉ dạy về y học để trị bệnh cho người và chăm nom thú, nên vị công tử họ Trần luôn luôn có việc.

Buổi sáng lo cho thú, buổi chiều đi thăm viếng đồng ruộng và gia đình nông dân, trông coi hoa màu, chỉ dẫn người làm rẫy cách trồng trọt... Công việc này do Quốc Anh truyền lại, Hùng Phong cũng thích thú lắm! Có điều vì địa phận Trần gia trang khá rộng, nên mỗi ngày viếng một nơi mà cả tháng Hùng Phong mới đi giáp. Trong khi đó Giáng Hương ở nhà lo việc thêu thùa may vá. Nàng và nữ hầu may y phục cho gia nhân, các tráng đinh của gia trang, và cho cả binh sĩ ở mật khu nữa. Công việc này cũng hết sức bận rộn. Hùng Phong và Giáng Hương gặp nhau buổi ăn trưa, song Hùng Phong ăn rất nhanh để thì giờ chạy lo công việc. Buổi ăn trưa đối với Hùng Phong gần như để no bụng, chớ không để thưởng thức món ăn. Mặc dù Lý Dân trông coi việc nấu nướng chung với người đầu bếp của Trần Quốc Anh, từng biết món ăn nào vị công tử mình ưa thích. Nhưng quả thật là việc làm vô ích của người tứ giả trung thành!

Cả ngày chỉ có buổi cơm chiều là Giáng Hương trông đợi nhất. Giáng Hương chăm sóc món ăn cho Hùng Phong. Hùng Phong kể chuyện vui lạ bên ngoài... Cả hai vui cười thỏa thích! Sau bữa ăn, cả hai thường lên vọng nguyệt lầu đàm đạo văn thơ. Cũng có hôm đem cờ ra nghiên ngẫm... Lúc mới đến Giáng Hương chưa biết chơi cờ. Hùng Phong phải chỉ dạy tiểu thư họ Hoàng để có tay đối thủ! Vào những đêm trăng thanh gió mát, Hùng Phong ca hứng thổi sáo hoặc khảy đàn, Giáng Hương cất giọng ru hồn hát theo tiếng nhạc. Trong các tài « cầm kỳ thi họa » của chú, Hùng Phong lãnh hội được ba. Còn môn hội họa thì Hùng Phong mù tịt! Cái tình tri kỷ của họ thật khắng khít, gần như không thể chia lìa! Ngày nào Hùng Phong quá bận, ban đêm phải xem sổ sách, Giáng Hương ngồi buồn hiu hắt nơi tư phòng không biết trò chuyện với ai? Ngày đó đối với Giáng Hương là một ngày ảm đạm mất cả sinh thú! Cũng có hôm Giáng Hương theo Hùng Phong ra trại chăn nuôi, có hôm đi thăm ruộng rẫy... Dù chỉ đứng xa nhìn vị công tử chỉ huy công việc, Giáng Hương cũng thấy thích thú và trong lòng càng khâm phục con người tài hoa son trẻ này.

Một tháng hai ngày, vào đêm trăng tròn, Trần gia trang có cuộc tập dợt võ nghệ. Ngày đó Hùng Phong oai dũng trong bộ y phục kỳ mã, đấu kiếm cùng với Văn nhất, Chương nhị, thật ngoạn mục! Giáng Hương ngồi trên lầu theo dõi trận đấu thật say sưa. Điều đáng nói nhất là lúc nào Hùng Phong cũng nhắc nhở và ca tụng chú mỗi khi trò chuyện với Giáng Hương. Giáng Hương thừa biết Quốc Anh là thần tượng của Hùng Phong. Trò như thế, sự phụ phải đến bậc nào? Cho nên đối với Quốc Anh, Giáng Hương đem lòng kính phục đến độ sợ hãi!

Hai năm qua Quốc Anh về gia trang cũng độ mười lần, mỗi lần lưu lại vài ngày. Cả ba ngồi ăn chung, chuyện trò với nhau. Ngày nào có chú ở nhà, Hùng Phong vui vẻ cười nói huyền thiên. Trái lại Giáng Hương e dè hồ thẹn, nói rất ít và cũng không dám cười đùa trước con người nàng đem lòng tôn kính như một bậc siêu nhân. Còn Quốc Anh sau nhiều tháng ngày xa cách người yêu, lúc hội ngộ cõi lòng nhiều cảm xúc, nên chẳng biết

nói chi cùng nàng? Nếu không có Hùng Phong khơi chuyện giữa hai người, cuộc gặp gỡ chắc là ngưng ngừng lắm!

Trần Quốc Anh đi rồi, Hùng Phong bớt nói bớt cười. Trái lại Giáng Hương cười nói thật tự nhiên. Tình cảm giữa họ không biết là thứ tình gì? Tình bạn bè? Tình chị em? Hay là tình thiếu cháu? Cả hai không bao giờ đặt câu hỏi trong trí, cũng không thắc mắc tâm sự mình. Có điều, đối với Giáng Hương: Hùng Phong không khác gì không khí trong nhà. Chàng đi vắng gian nhà trở nên ngột ngạt khó thở! Còn Hùng Phong có Giáng Hương, y như có nguồn sinh lực để làm việc. Sau một ngày làm việc mệt nhọc, trở về nhà nghe nàng tiên nói cười... Bao nhiêu mệt nhọc trong người chàng như tiêu tan hết! Nụ cười của nàng y như có chứa thuốc bổ, giọng nói của nàng y như có ướp mật ngọt! Thật là kỳ diệu! Hùng Phong không biết tại sao? Đôi khi chàng dở sách y học của chú ra để tìm hiểu... vẫn không thấy có chỗ nào nói đến trường hợp lạ lùng này?!

Khi mới đến Giáng Hương có cảm tưởng như mình già dặn hơn Hùng Phong nhiều, mặc dù nàng chỉ lớn hơn 3 tuổi, lại có cảm tưởng như cách nhau hai thế hệ! Cũng phải! Vì nàng đã hứa hẹn trăm năm cùng chú, thì đối với cháu người ấy, nàng phải thuộc vào thế hệ khác! Chẳng ngờ càng gần gũi Hùng Phong, Giáng Hương mới thấy mình mỗi ngày một nhỏ hơn. Bất cứ khía cạnh nào, từ sức vóc đến sự hiểu biết, điều chi Hùng Phong cũng hơn nàng và phải dẫn giải cho nàng nghe. Nàng cũng lâu thông kinh sử, nhưng khi đàm đạo với Hùng Phong mới thấy mình chẳng biết bao nhiêu! Lối xử thế và hành sự của Hùng Phong chẳng thấy trong sách vở nào dạy cả. Chẳng biết có phải do nơi sự phụ Trần Quốc Anh không? Mà thật ra không riêng gì Giáng Hương, Vương tam tiên sinh và Văn nhất đều nể mặt.

Bởi vì ...

***

Trong lúc vung roi lên để tra khảo những gia nhân trộm cắp, Văn nhất nghe tiếng vị công tử bảo: « hãy khoan! » liền kính cẩn vâng lời. Còn Vương tam tiên sinh bỗng thở một hơi dài nhẹ nhõm! Gần như mọi việc, khi tiên sinh lâm vào thế bí, không biết giải quyết ra sao, thì Hùng Phong gỡ rối cho. Giáng Hương ngồi bên trong cửa sổ nhìn ra, càng tò mò hơn hết. Nàng không rõ vị công tử họ Trần sẽ phân xử ra sao? Tự nghĩ: "*Bản chất Hùng Phong nhân ái, chắc sẽ bỏ qua tội vụ.*" Tai nàng lắng nghe... mắt nàng mở to... để trông thấy ... Một người cao lớn, tuấn tú, từ trong nhà thủng thủng bước ra... Người này Giáng Hương thấy mỗi ngày. Bỗng dưng hôm nay nàng thấy khác lạ, làm cho con tim nàng đập rộn lên! Trong khi Giáng Hương đang thắc mắc cho tâm trạng kỳ quái của mình, thì dưới sân mọi người lên tiếng chào Trần công tử. Vợ chồng lão Quý quý mọp xuống đất van xin tha tội.

Hùng Phong khoác tay bảo đứng lên, ôn tồn bảo:

- Trong các người ai cũng là gia nhân trung thành với chủ thì làm gì có trộm cắp? Tuy nhiên bốn phạm chủ giao mà không làm tròn thì cũng đáng bị trừng phạt! Vậy ta kỳ hạn đến cuối giờ Thân các người phải tìm được con bò đem về đây. Ai tìm ra sẽ được cho luôn, còn tặng thêm ít quan tiền. Kẻ nào không tìm ra sẽ giao cho Văn nhất trừng trị.

Vợ lão Quý nghe nói khóc ròng. Người chồng khúm núm thưa:

- Bẩm công tử, giờ cũng sắp đến giờ Thân rồi. Bò đi lạc nơi đâu chúng tôi làm sao biết được mà dẫn về cho kịp? Giả như công tử cho thời hạn dài dài một chút, vợ chồng tôi ra sức tìm, nếu kiếm được thì đem về cho chủ. Chớ chúng tôi lấy bò làm gì? Còn tiền thưởng chúng tôi cũng không dám nhận, vì vợ chồng chúng tôi không tròn trách nhiệm đâu đáng được công tử ban thưởng? Chỉ xin công tử cho để chậm đến ngày mai...

Hùng Phong lạnh lùng ngắt lời:

- À, nếu lão thấy không đủ thời gian để tìm con bò bị mất, thì ta giao vợ chồng lão cho Văn nhất chặt bớt một cánh tay đi để từ rày về sau không lơ đễnh bốn phạm nữa.

Hùng Phong vừa dứt lời, tất cả mọi gương mặt đều biến sắc, ngoại trừ thằng Nhài. Giáng Hương ngồi trên lầu cao, nghe qua cũng vô cùng kinh hãi. Nàng kêu thảm: « *Trời ơi! Lẽ nào vì để mất một con bò mà vợ chồng lão Quý phải thành phế nhân? Có lẽ nào một Hùng Phong đầy lòng nhân từ quảng đại, bỗng nhiên vì chuyện mất của mà biến tính đột ngột?* ».

Vương tam là người cảm thấy bẽ bàng hơn hết. Hơn 10 năm qua phục vụ cho chủ nhân họ Trần, ông chưa hề nghe thấy có trường hợp xử tội nặng nề như lần này! Thỉnh thoảng cũng có những vụ mất mát, nhưng Trần Quốc Anh thường bỏ qua và nói rằng: « *kẻ lấy cắp chẳng qua vì họ thiếu thốn. Lỗi ấy ta có trách nhiệm một phần.* ». Vương tam là kẻ sĩ, tâm tính thuần lương, sở dĩ hết lòng phục vụ cho Trần Quốc Anh chỉ vì phẩm

cách cao quý của chủ nhân. Gần đây Hùng Phong thay thế chức trang chủ. Tuy còn trẻ mà đã tỏ ra một người tài đức không thiếu. Dân chúng trong vùng thương quý vị công tử này nhờ tấm lòng nhân hậu hơn người. Hùng Phong về Trần gia trang đã 6 năm, chưa có lúc nào có thái độ lạnh lùng sắt đá như thế. “Sao bỗng dưng Hùng Phong hôm nay không giống Hùng Phong thường lệ?” Vương tam thắc mắc trong lòng, sinh bực tức, toan nói lời can thiệp. Song Hùng Phong lờ đi, không thèm nhìn ông ta. Văn nhất thì đứng ghéech mặt ra, không biết có phải đem vợ chồng lão Quý chặt một cánh tay theo lệnh của chủ không? Mặc dù chính Văn nhất cũng chỉ muốn đánh họ vài roi để họ cung khai. Chớ thật sự Văn nhất cũng biết chủ nhân họ Trần chẳng bao giờ hành tội người trong trang.

Biết mọi người bắt bình lệnh của mình, nhất là Vương tam tiên sinh, nhưng Hùng Phong giả vờ không biết, quay sang thẳng Nhài, đổi sắc mặt hết sức thân thiện và hỏi giọng thật dịu:

- Còn người? Người nhắm có thể tìm được bò đúng thời hạn ta giao không? Nếu người tìm được thì bỏ thuộc về người, còn được cho thêm tiền thưởng. Bằng như người cũng không đủ khả năng tìm bò về ngay, thì ta cũng sẽ bảo Văn nhất chặt tay người luôn thế?

Thằng Nhài lynch quýnh nói:

- Bẩm công tử, để tôi đi tìm.

Hùng Phong hỏi gặng:

- Người chắc tìm được bò đem về đúng kỳ hạn, tức là cuối giờ Thân chứ?
- Bẩm công tử, tôi sẽ đưa bò về ngay.
- Thật à? Ta sẽ chờ người ở đây!

Vương tam bỗng đổi sắc mặt hồng. Sắc mặt vui mừng lẫn hổ thẹn. Hùng Phong gặng hỏi lần nữa:

- Người chắc chắn sẽ tìm được bò ngay chứ? Đừng vì quá sợ hãi mà hứa cho qua thì tội càng nặng thêm.
- Không đâu! Tôi chắc sẽ tìm được.

Hùng Phong quay sang Văn nhất nói:

- Bây giờ chú và Vương tam tiên sinh đã biết ai lấy cắp con bò, không cần phải tra khảo vợ chồng lão Quý nữa. Những gia nhân trung thành như lão cần được ban thưởng.

Chẳng ngờ chỉ có mấy lời mà Hùng Phong đã tìm ra ai là kẻ cắp. Vương tam và Văn nhất nhìn vị ông tử bằng ánh mắt hết sức nể phục, miệng đờ ra không biết phải nói lời gì để tỏ lòng ca ngợi? Thằng Nhài bấy giờ mặt mày tái mét vì biết mình lỡ lời đã tự tố cáo mình. Nó kinh hoàng quỳ sụm trước chân chủ, miệng lắp bắp nói không ra lời. Văn nhất nét mặt hoà nhã, Hùng Phong nói:

- Ta không trị tội người đâu! Ta chỉ muốn biết vì lý do gì người muốn có con bò ấy? Người đem bán hay cho ai?

- Bẩm công tử! Chỉ vì nàng ấy... muốn có một con bò con để nuôi. Tôi ngu dại lỡ hứa... cho nàng. Tôi biết lỗi... Tôi đi lấy về trả lại cho công tử.

Văn nhất bấy giờ mới nổi giận đùng đùng:

- Công tử cho phép tôi trị tội thằng này. Nó mới bấy lớn mà bày đặt có bò bịch. Rồi còn ăn cắp tài vật của chủ để tặng cho gái. Thật là quá quắt!

Hùng Phong thấy thằng Nhài chẳng kém mình bao nhiêu tuổi, lòng bỗng ngậm ngùi hỏi:

- Người yêu người ấy lắm phải không? Người không sợ hình phạt vì muốn làm vừa lòng người yêu phải không?

Thằng Nhài cúi mặt sụi sụi nói:

- Chỉ vì hằng ngày tôi chăn bò. Cô ấy đứng bên bờ ruộng nhìn theo ao ước có một con bò con để nuôi. Tôi ngu dại nghĩ rằng: «bò năm nay đẻ quá nhiều, mất một con chẳng ai để ý» nên mới bắt một con cho cô ấy.

Bỗng dưng Hùng Phong thờ dài, nhìn mông lung qua khoảng không gian như nghĩ ngợi điều gì? Một lúc nói:

- Thôi, người không cần phải đi đòi lại bò làm gì. Ta cho người con bò ấy để người yêu của người không thất vọng. Từ rày về sau nên tỏ bày ước muốn với chủ. Đừng nên trộm cắp, xấu lắm!

Thằng Nhài mừng quýnh lạ Hùng Phong như tể sao! Vương tam chum chim cười. Chỉ có Văn nhất không vừa ý, nói:

- Công tử! Lẽ nào không trị tội nó còn cho luôn bò?

Hùng Phong quay lưng đi vào nhà, vừa nói:

- Khi này tôi có nói: «ai tìm được bò sẽ được cho luôn, và tặng thêm tiền thưởng». Chú hỏi Vương tam tiên sinh lấy tiền cho nó. Những gì tôi đã hứa, tôi phải giữ lời.

Dứt lời Hùng Phong đi thẳng, không quay mặt lại. Giáng Hương theo dõi phiên tòa từ đầu đến cuối. Lúc đầu nàng kinh hãi và tuyệt vọng vì chưa hiểu thái độ của Hùng Phong. Giờ sau phiên xử, lòng khâm phục của nàng với «người ấy» thật vô bờ!

Nàng muốn chạy tới trước mặt «người ấy» để tỏ lời ca ngợi, chợt nghe con tim bâng hoàng xao xuyến khi trông thấy Hùng Phong trở vào nhà với sắc mặt buồn thiu vì câu chuyện tình của thằng Nhài.

* * *

Buổi chiều hai người gặp nhau nơi bàn ăn, Hùng Phong chỉ đáp cầm chừng chớ không chuyện trò vui vẻ với nàng như thường lệ. Giáng Hương không hiểu tại sao? Nàng ngồi một bên nuốt cũng không trôi. Con tim như đau nhói lên...

Tối đêm đó cả hai không lên vọng nguyệt lâu thường gió ngấm trăng nữa. Giáng Hương thầm nghĩ: «*Có lẽ Hùng Phong vì mệt mỏi với công việc nên đi ngủ sớm.*» Nàng về phòng nàng cũng lên giường nằm ngủ, song trần trọc mãi đến nửa đêm vẫn không ngủ được! Từ khi về nương náu nhà họ Trần, nay là lần đầu tiên nàng cảm thấy lạc loài khốn khổ. Nỗi thương nhớ cha già lúc nào cũng ray rức trong tim nàng, song lâu nay nhờ có Hùng Phong bên cạnh chuyện trò nên cũng phôi pha. Đêm nay là đêm đầu tiên nàng khóc, mà chẳng biết do đâu? Nàng khóc một lúc lâu nghe con tim vẫn còn đau đớn lắm, nên mở cửa phòng nhẹ bước ra ngoài. Khi còn sống nơi nhà nàng, những lúc buồn bã nàng thường thả bộ ra vườn ngồi tựa lưng nơi gốc liễu, nhìn đàn cá lội nhõn nhơ dưới hồ để phôi pha nỗi sầu... Đêm nay nàng thấy cần phải đi ra ngoài. Nàng cần tản bộ một lúc cho cõi lòng bớt nặng trĩu. Nàng không định đi xa, nhưng đôi chân cứ mãi bước đều... Một lúc nàng ra đến Hồ Nhật Nguyệt hồi nào không hay?

Trăng sao trên trời không tỏ lắm. Ánh trăng lười liềm với chút ánh sáng yếu ớt tỏa xuống trần gian một màu vàng nhạt. Vách núi cao sừng sững che lấp cả ánh trăng làm thành một vết đen xỉ trên mặt hồ, khiến cho cảnh vật thêm phần hắc ám. Nàng ngồi trên một bệ đá, mắt nhắm chiuu nhìn giòng nước đen ngòm... Không thấy gì cả! Nơi đây không có nhánh dương liễu, nơi đây không có đàn cá lội nhõn nhơ... Nơi đây chỉ có nàng một mình bơ vơ hiu quạnh! Nàng thút thít khóc! Khóc mà không hiểu vì sao? Tại ai? Chỉ biết rằng hể nàng khóc nỗi sầu như voi đi!

Tiếng khóc của nàng làm kinh động một người không hiểu ở đó từ bao giờ? Vì người ấy ngồi khuất nơi một tầng đá cao nên không trông thấy nàng! Nghe tiếng khóc, người ấy giật mình đứng phắt dậy, tung mình ra khỏi tầng đá... Giáng Hương nghe tiếng chân người cũng sợ hãi nín khóc, ngược mặt lên...

- Giáng Hương!

Tiếng gọi thật thấm thiết! Cùng với tiếng gọi một người chạy về phía nàng... Giáng Hương thấy người ấy cũng sững sờ đứng lên... Cả hai cùng dang hai tay ra... Chỉ còn bước thêm một bước nữa, cả hai sẽ ôm chầm lấy nhau... Nhưng người kia vụt đứng khựng lại và Giáng Hương bỗng bước thụt lùi! Khoảng cách không xa ấy có một bức tường vô hình của đạo lý phân chia ngăn cách họ. Họ không tiến tới được nữa! Họ dừng lại đó... để nhìn nhau qua màn lệ... để nghe tiếng lòng rên rỉ và cũng để biết rằng họ không thể yêu nhau!

Tới bây giờ Giáng Hương mới biết mình đã yêu Hùng Phong. Và Hùng Phong cũng chỉ biết mình đã yêu Giáng Hương trước đó không lâu. Hai năm gần gũi, tình tri kỷ thấm thiết đã biến thành tình yêu lúc nào họ không hay! Cho đến khi Hùng Phong khám phá ra: Hình ảnh của Giáng Hương đã ngự trị trong tim chàng, không giờ phút nào quên lãng được! Lúc làm việc cũng như lúc ăn lúc ngủ, khi tỉnh hay khi mơ... Tâm trí của Hùng Phong chỉ có Giáng Hương và chỉ thấy mỗi Giáng Hương mà thôi! Giọng nói, tiếng cười, nét mặt thiên thần của nàng... đã khắc vào tim, in sâu vào óc, hòa lẫn vào máu thịt của chàng, không cách gì gỡ ra được! Khi biết mình đã yêu Giáng Hương, Hùng Phong kinh hoàng còn hơn thấy đất trời sụp đổ. Tình yêu này không thể có! Vì Hùng Phong yêu chú hơn hết trên cõi đời này. Dù chú không nói ra, Hùng Phong cũng biết nàng là người yêu của chú. Chú yêu nàng trong ánh mắt, trong thơ, trong nhạc, trong tranh... Bao phen Hùng Phong bắt gặp chú ngồi hàng giờ ngấm bức họa «*mộng du cung Quảng*». Tình của chú thật thanh cao.

Ngày chú đem nàng về, Hùng Phong hơi ngạc nhiên vì không hiểu sao Hoàng tiểu thư lại giống người trong tranh? Mới đầu Hùng Phong nghĩ: «*Có lẽ chú biết nàng trước nên họa hình nàng. Sau suy lại, chàng thấy không đúng. Vì tranh vẽ quá lâu, nếu tính thời gian Giáng Hương còn nhỏ lắm. Như vậy chỉ một cách giải thích duy nhất là nàng đúng là người trong mộng của chú. Chú yêu người trong mộng, gặp đúng người trong mộng, đáng lý không còn gì lý tưởng hơn nữa mà không thành hôn. Nhưng chú đã đặt tình nước trước tình riêng. Một con người như chú, đừng nói chi đối với Hùng Phong là kẻ được thọ ơn nuôi dưỡng và giáo dục, dù cho ai khác cũng đem lòng kính phục thương yêu. Yêu chú thì không thể nào yêu người yêu của chú! Cho nên khi biết mình đã yêu Giáng Hương, Hùng Phong cuống cuống sợ hãi. Mấy hôm muốn trốn, muốn không gặp nàng. Lý trí bảo thế, nhưng con tim không cưỡng lại được! Rồi lại gặp nàng! Rồi lại yêu nàng hơn thêm...*»

Tự cảm đoán, tự buộc mình phải quên, song cái trớ trêu của tình ái là: hễ càng cảm đoán càng muốn quên thì lòng si mê càng cao dày, nỗi thương nhớ càng sâu đậm. Biết phải làm sao đây? Tình này không thể tiến tới được, cũng không thể trở lui được. Vậy có thể nào đứng y nguyên một chỗ được không?

Cả hai đứng bất động thật lâu... Giáng Hương vẫn không ngưng đổ lệ.

Hùng Phong thấy nàng khóc, đau đớn từng đoạn ruột, muốn bước tới uống hết nước mắt của nàng, để gương mặt kiều diễm của nàng không vương nét sầu thảm. Nhưng hình ảnh của chú hiện ra...Hùng Phong cảm nghe tứ chi rũ rệ, không nhúc nhích được nữa, cất giọng yếu ớt:

- Khuya rồi! Tiểu thư nên vào nhà, kéo sương đêm lạnh lẽo.

- Vâng!

Nàng chỉ nói được tiếng « vâng » nhỏ xíu rồi lủi thủi bước đi. Hùng Phong nhìn theo cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của nàng trong đêm tối, mới chạy theo như một kẻ điên loạn.

* * *

Chương Mười Hai

Mối Tình Ngang Trái

Buổi trưa Hùng Phong từ trại trở về nhà, lúc bước vào phòng ăn trong lòng vô cùng hồi hộp. Hồi hộp vì không biết mình với nàng hôm nay sẽ ra sao? Có chuyện trò với nhau hay nàng vẫn còn ủ dột? Chàng sẽ phải nói lời gì cho cuộc hội mặt không ngưng ngừng, không xúc động? Chàng tự nhủ: «*Cần phải giữ thật bình tĩnh và con tim theo nhịp điệu bình thường*». Lòng đã dặt như thế, Hùng Phong xô cửa bước vào...

Thường ngày, buổi trưa cũng như buổi chiều, Giáng Hương luôn luôn ngồi chờ sẵn nơi bàn ăn. Thấy chàng bước vào, mắt nàng ngời lên, miệng nàng nở hoa. Hôm nay chiếc bàn trống rỗng không có người ngồi. Bà nữ mẫu thấy Hùng Phong bước vào gật đầu chào, kèm với một nụ cười:

- Tiểu thư hôm nay trong mình khó chịu không thể ra phòng ăn, nên có lời tạ lỗi với công tử. Tôi xin phép hầu công tử.

Bà vừa nói vừa xới cơm cho Hùng Phong. Hùng Phong chỉ nhếch nhếch môi để đáp lời bà. Cái nhếch môi ấy tuy cố ý mỉm cười, nhưng trông giống như mỉu. Ăn được một chén, Hùng Phong bỏ đũa và bảo:

- Cám ơn bà, tôi không ăn nữa.

Bà nữ mẫu lắng lặng ra khỏi phòng. Tâm trạng của Giáng Hương sáng này cũng làm cho bà lo nghĩ. Trọn đêm qua nàng khóc quá nhiều, nên đôi mắt đến giờ còn đỏ au. Sáng nay nàng không chịu dậy lau rửa trang điểm chi hết, cứ nằm dàu dàu trên giường. Bà nữ mẫu hỏi câu nào nàng cũng không trả lời, y như xác nằm đó mà hồn gửi ở đâu? Mãi đến trưa nghe tiếng vó ngựa của «*một người*» trở về, mới tuột nhanh khỏi giường chạy ra cửa sổ nhìn xuống... «*Người ấy*» khuất khỏi tầm mắt của nàng, Giáng Hương lại leo trên giường úp mặt xuống gối...

Buổi chiều cũng thế! Nghe tiếng vó ngựa của «*người ấy*» nàng mới chỗi dậy trông ra... Bà nữ mẫu mang cơm mang cháo vào phòng cho nàng, cũng chẳng thấy vui chút nào! Qua ngày thứ hai cũng một tình trạng như vậy. Có điều bà nữ mẫu để ý thấy đôi mắt của vị công tử và cô tiểu thư có quang vi thiếu ngủ! Bà còn lạ gì nữa? Trai tài gái sắc gần nhau, làm sao cho khỏi sinh tình? Bà đã chứng kiến việc Giáng Hương hứa hẹn trăm năm với Trần Quốc Anh, nên bà cảm thông nỗi đau khổ của hai kẻ yêu nhau trong ngang trái này! Ngày thứ ba Hùng Phong đã biết trước mình sẽ ngồi ăn một mình và cũng sẽ chẳng ăn được bao nhiêu.

Hôm nay bước vào phòng không thấy bà nữ mẫu theo vào xới cơm, nhưng trên bàn chén cơm đã đơm sẵn, hơi nóng còn bay nghi ngút. «*Có lẽ bà vừa mới xới cơm rồi bỏ đi! Nàng không ở đây! Nàng cũng không cho nữ mẫu của nàng ở đây! Càng hay! Nàng làm thế cũng phải!*» Tuy trong bụng nghĩ thế, song trong lòng chàng ủ ê không thể tả! Hai ngày qua ăn uống cảm hơi, đêm trần trọc nhớ thương không ngủ... Đã vậy sáng chiều làm việc không ngừng, khiến cho gương mặt khô ngô tuần tú của chàng thuở nào hốc hác thấy rõ! «*Tình trạng này kéo dài chắc ta chết mất!*» Hùng Phong kêu khổ trong lòng như vậy. Tay cố sức cầm đũa, tay cố sức bưng chén... Hai vật nhỏ mọn này bữa nay nặng nề làm sao! «*Không! Ta không thể ăn được! Ăn để làm gì? Sống để làm gì khi hồn ta đã chết!*»

Hai tay bây giờ đã buông chén đũa để ôm mặt, nên Hùng Phong không trông thấy một người bên ngoài bước vào nhẹ như làn gió. Người ấy nhấc ghế ngồi xuống chỗ đối diện với chàng... Có một mùi hương quen thuộc, có một hơi thở quen thuộc loảng ra trong gian phòng này... Hùng Phong buông hai tay ra... Giáng Hương ngồi đó... đang nhìn chàng chăm chăm bằng đôi mắt xót xa thương cảm. Biết nói gì cho đủ giữa hai kẻ yêu nhau? Nàng trông thấy chàng hốc hác bơ phờ, lòng thương xót bồi hồi.

Chàng trông thấy nàng héo hon tiêu tụy, tim ray rức đớn đau!

Ái tình là thế đó!

Nếu đối với Quốc Anh, ái tình là liều thuốc trường sinh giúp cho chàng trở thành bất tử, lúc xong pha ngoài chiến trường không sợ gươm giáo... thì đối với «*hai kẻ*» ngồi đây, ái tình là độc dược, là thuốc phiện, . Hễ họ càng uống vào, thì thể xác và tâm hồn họ càng bị dày vò cho đến chết! Nhìn nhau trong câm lặng một lúc, Hùng Phong nói qua hơi thở:

- Tôi ...tôi chỉ xin tiểu thư hiện diện nơi bàn này... để tôi có thể nuốt được cơm. Tôi ...tôi cần sinh lực để làm việc!

Giáng Hương khóc ròng! Lời cầu xin của chàng nào có gì quá đáng đâu? Tội nghiệp cho chàng, mà cũng tội nghiệp cho mình! Oan trái này chính nàng đã tự buộc, chính nàng đã nói lời hẹn ước cùng Quốc Anh, chớ người ấy nào có đòi hỏi gì nơi nàng đâu? Bây giờ nàng đã lỡ hẹn cùng chú, làm sao có thể yêu cháu người ấy

được? Tình này chỉ có thể mang theo khi chết mà thôi! Một thứ tình không thể phát ra lời, cũng không thể tỏ cho người khác biết, dù giữa « họ » với nhau! Trong lòng «họ» nghĩ gì cũng mặc! Ngoài miệng «họ» phải nói khác! Giáng Hương đã biết như thế, nên khóc một lúc thì gượng gạo nói:

- Mấy hôm tôi không khỏe nên ...không tiếp được buổi ăn cho công tử. Từ đây tôi xin cố gắng...

Nàng nói vừa gấp thức ăn bỏ vào chén cho chàng. Nàng cũng xới một chén cơm cho mình. Thường khi Giáng Hương hay gấp thức ăn để đầy vào chén cho Hùng Phong. Với sức thanh niên trai trẻ, Hùng Phong chỉ «và» vài lần là chén cơm ráo sạch! Bữa nay trong cổ Hùng Phong như có gì chặn nghẹn lại. Thức ăn nàng «cho», muốn «tống» vào, thật khó khăn! Khó, song chàng còn có thể nuốt vào. Hai bữa trước quả thật nuốt không trôi!

Họ kéo dài cuộc sống như thế. Cả ngày gặp nhau trong hai bữa ăn «không lời». «Vọng nguyệt lâu» không có bóng người lai vãng về đêm. Tiếng sáo, tiếng đàn, tiếng cười, tiếng nói... đều im bật! Tòa nhà thơ mộng thật vắng và thật chìm! Dây lầu phía Tây, dành riêng cho Giáng Hương và bà nữ mẫu, ngoài ra còn có các phòng trống, ban đêm tối om om! Dây lầu phía Đông gồm có tư phòng của Hùng Phong, của Quốc Anh và của Vương tam tiên sinh. Mỗi người còn có thư phòng riêng để làm việc. Quốc Anh còn có thêm phòng khá rộng để làm phòng họa. Bây giờ có hai phòng dây phía Đông thường có đèn sáng về đêm. Có người làm việc về đêm hay thao thức về đêm không rõ?

Sáng hôm đó Giáng Hương vừa thức dậy đã nghe tiếng «tù và» , rồi tiếng «đồng loa» vang lên inh ỏi. Rõ ràng là tiếng báo động có biến ở Trần gia trang! Giáng Hương hốt hoảng tuột khỏi giường chạy đến cửa sổ nhìn xuống... thấy Hùng Phong phóng ngựa như bay về nhà. Trong nháy mắt nàng trông thấy một chàng kỵ mã, tay cầm đoản kiếm từ trong nhà chạy bắn ra sân, phóng lên yên ngựa. Nàng kịp nhận người ấy là Hùng Phong thì bỗng thấy binh gia lính tráng khoảng 20 người rần rần kéo đến, theo sau có Văn Nhất và một số tráng đinh. Nhìn lối ăn mặc của nhóm người lạ, Giáng Hương biết ngay là binh triều. Vì nàng từ nhỏ sống ở Đệ kính, nên đâu lạ gì binh lính của hoàng gia?

Nhận ra bọn lính, Giáng Hương tái mặt, toan chạy trốn, nhưng đôi chân như dính cứng một chỗ! Có tiếng rồn rảng dưới sân:

- Ai là chủ trang trại này, mau ra đây gặp ta!

Tên này có lẽ là tên quan cầm đầu, hấn nói bằng thái độ hách dịch phách lối. Giáng Hương lại nghe có tiếng đầm ấm quen thuộc phát ra:

- Trang chủ là ta đây! Người muốn gì?

Tên quan Hồ nhìn thấy người xưng trang chủ mặt mày non choẹt, nên cười hô hố nói:

- Thằng con nít! Hãy gọi cha người ra đây! Ta không muốn dài dòng với người.

Hùng Phong cười nhạt:

- Nơi đây ta làm cha, làm con, làm chủ. Người muốn gì hãy nói ngay đi!

Văn nhất từ phía sau vọt ngựa tới nói nhỏ với Hùng Phong:

- Công tử! Bọn này hình như đến tìm Hoàng tiểu thư.

Hùng Phong gật đầu:

- Tôi cũng đoán như vậy.

Tên quan Hồ nhận thấy Hùng Phong tuy còn trẻ, song có vẻ nghênh ngang kẻ cả, nên cũng hơi ngán, bót giọng hách dịch:

- Đã thế ta hỏi người: Trong nhà người có chưa chấp tiểu thư họ Hoàng không?

- Họ Hoàng nào? Nơi đây chẳng có ai họ Hoàng cả!

- Vậy để ta xét nhà, xem lời người nói có đúng không?

Hùng Phong cao giọng:

- Người lấy quyền gì mà đòi xét nhà ta?

- Ta là binh triều. Người không được chống đối triều đình.

- Vậy người có giấy của vua hay của quan Hộ bộ cho lệnh xét nhà ta chứ?

Tên họ có lẽ không có giấy tờ xét nhà, nên ú ớ không biết nói gì. Hùng Phong cười dòn:

- Xem ra người không có giấy phép xét gia trang của ta, tức là phường đạo tặc. Đừng hòng xông xáo vào nhà ta cướp của!

Nghe một kẻ dân giả nói mình là đạo tặc, tên quan Hồ giận run nói:

- Mi đúng là hạng rùng rú không nhìn biết binh triều. Quân bây đâu! Đồng loạt xông vào.

Lệnh hấn vừa phát ra, binh sĩ của hấn liền phóng xuống ngựa, chạy về phía cửa. Văn nhất đã đề phòng trước, cùng với bọn tráng đinh ủa tới đứng chặn ngang lối vào. Quân Hồ vung khí giới tấn công. Hai bên xáp chiến. Nhân số quân Hồ đông gấp hai số tráng đinh. Phe Trần gia trang phải một chống hai.

Thừa dịp hai bên chiến đấu, tên quan Hồ lấy mắt ra hiệu cho tên phó quan và tên cận vệ của hấn xuống ngựa, với ý định xông vô nhà. Hùng Phong biết ý, liền phóng ngựa đứng chặn nơi cửa. Hai tên Hồ vung kiếm tấn công... Hùng Phong tung mình xuống đất, nói với con Phi Vân:

- Người đến giữ cửa cho ta rảnh tay dẹp bọn này nhé?

Con vật hết sức không ngoan, hí lên mấy tiếng rồi theo lệnh chủ chạy bon bon đến trước cửa chặn ngang lối vào. Tên quan cầm đầu bây giờ cũng phóng xuống đất, hợp với đồng bọn tấn công Hùng Phong.

Giáng Hương đứng trên lầu thấy «người yêu» bị tấn công ba mặt, lòng quá kinh hãi, hai chân sụm xuống. Hùng Phong vẫn không nao núng trước ba đối thủ. Thường ngày Hùng Phong quen tập một mình đấu với Văn nhất, Chương Nhị. Nay tuy một mình phải chống với ba, nhưng bọn Hồ kiếm pháp tầm thường. Chẳng mấy chốc hai tên bị chàng đánh quỵ. Tên quan cầm đầu thấy binh của hấn bị thương nằm la liệt nhắm không xong, phóng lên ngựa bỏ chạy. Mấy tên lính còn lại thấy chủ tướng bỏ chạy, liền buông khí giới chạy theo như vịt bị lừa. Bọn tráng đinh của Trần gia trang không nhịn cười được, cười âm ỉ. Hùng Phong bảo Văn nhất:

- Chú nên hộ tống bọn này ra khỏi gia trang chúng ta, kéo chúng chạy bậy trong địa phận mình.

Văn nhất nghe lệnh Hùng Phong liền cùng nhóm gia đình lên ngựa rượt theo quân Hồ. Bỗng thấy Chương nhị dẫn về rần rộ binh hùng của Trần gia trang. Hùng Phong lớn tiếng:

- À, chú Chương nhị, chú thay chú Văn nhất dẫn bọn đạo tặc kia rời khỏi gia trang. Đừng để chúng ẩn núp trong địa phận mình gây phiền phức sau này.

Chương nhị có bốn phận giữ an ninh cho Trần gia trang, nghe báo động vội tập hợp số quân đưa về nhà trang chủ tiếp ứng. Văn nhất và nhóm tráng đinh kia chỉ có bốn phận canh gác tòa nhà, nên số người ít ỏi. Giờ có Chương nhị, quân bên Hùng Phong nhiều gấp ba, gấp bốn! Bọn Hồ thấy quân Trần gia trang kéo về rần rần rộ rộ, hoảng sợ chạy trốn. Văn nhất không phải đi, ở lại lo cứu thương. Bên Trần gia trang có 4 bị thương. Quân Hồ 13 đứa, kể cả tên phó quan và tên cận vệ bị Hùng Phong đánh trọng thương, nằm rên rĩ thảm thiết. Hùng Phong vốn tánh nhân từ, bảo Văn nhất cứu chữa và băng bó bọn chúng, rồi quăng chúng lên ngựa tống ra khỏi địa phận gia trang. Trước khi thả chúng, Hùng Phong không quên chất vấn tên phó quan:

- Do đâu bọn họ nghi ngờ Trần gia trang có chứa tiểu thư họ Hoàng?

Tên nọ khai rằng:

- Từ 2 năm qua Hoàng thượng (Hồ Hán Thương) cho tìm khắp dân gian tung tích của Hoàng tiểu thư mà không gặp. Mới đây nghe dân chúng vùng Đà giang lộ đồn rằng có tiên xuất hiện ở gia trang họ Trần, nên triều đình mới gửi quân tới đây xem tiên nữ có phải là Hoàng tiểu thư không?

Hùng Phong nghe qua mới biết sự thể xảy ra là do sự sơ xuất của mình. Chỉ vì có mấy lần Hùng Phong đưa Giáng Hương đi ngoạn cảnh ngoài địa phận gia trang. Những người dân mộc mạc thấy nhan sắc nàng diễm lệ phi phàm tưởng đâu tiên nga hiện xuống, nên mới bàn tán với nhau. Rồi tiếng đồn từ một hoá ra mười... Dần dần quanh vùng ai cũng đều biết cái tin «tiên nữ giáng trần». Vì vậy bọn quan lại địa phương mới trình tấu về triều. Hồ Hán Thương mấy năm qua vẫn còn mơ ước người ngọc, nên có cáo tri: «Hễ ai tìm được nàng Hoàng Giáng Hương sẽ được thăng quan tiến chức». Bọn háo danh nghe thế phải ham!

Lúc bấy giờ bãi chiến trường không còn ai nữa, ngoài bọn gia nhân ở lại dọn dẹp lau tẩy vết máu. Hùng Phong trở vô nhà với sắc mặt ưu tư. Giáng Hương đã rời phòng mình, rón rén qua hành lang hướng về gian phòng của người nàng muốn gặp. Chân nàng muốn bước tới, nhưng lý trí nàng không cho, nên cứ đứng y một chỗ! Nơi đây nhịp cầu ô thước đã có sẵn, mà Chúc nữ muốn tìm gặp Ngưu lang thật khó khăn vô vàn! Trời không đọa đày họ phải xa nhau, nhưng chính họ tự đọa đày họ, họ «cắm» họ không được tìm gặp nhau! Mấy ngày qua tâm tư nàng đã hơi lắng dịu. Bỗng nhiên hôm nay lòng nàng bưng bưng sôi nổi hơn bao giờ hết. Người con gái nào được một người hùng che chở mà không cảm kích? Làm sao nàng có thể thôi yêu «người ấy». Làm sao nàng có thể ngăn cấm con tim rung động trước một ân tình quá nặng?

Giáng Hương đứng ngẩn ngơ một lúc thì trở về phòng mình. Không! Nàng không thể làm gì khác được! «Họ» không nói ra, song lòng «họ» đã tự nguyện thế rồi! «Họ» không thể tìm gặp nhau, ngoài hai bữa ăn «không lời!»

* * *

Mấy hôm rồi Hùng Phong bỏ chương trình thăm ruộng rẫy vào buổi chiều. Buổi sáng viếng sơ qua các trại chăn nuôi một lúc rồi trở về nhà làm việc nơi thư phòng. Công việc bên ngoài gần như giao sát cho bọn gia nhân. Giáng Hương lưu ý thấy ngày nào Văn nhất và Chương nhị cũng vào thư phòng của vị công tử bàn bạc chi đó... Trông người nào cũng có vẻ khẩn trương. Gặp Hùng Phong hai lần trong buổi ăn, thấy sắc mặt chàng lo âu lẫn sầu muộn, nàng muốn gạn hỏi cho rõ sự tình, nhưng không hiểu sao nàng không dám mở lời? Chàng ngồi đó... bên cạnh nàng, mà cả hai như xa cách muôn trùng! Chẳng thà đừng trông thấy nhau, chẳng thà không yêu nhau nữa, thì nỗi khổ khổ sẽ vơi đi. Đầu này tình chưa dứt, thương nhớ lại cao dày, mà ngày ngày gặp nhau phải làm người dưng kẻ lạ. Thật không có gì đau đớn chua xót hơn! Hùng Phong nào phải vô tình không hiểu tâm trạng của Giáng Hương? Bởi tâm trạng của chàng đâu có khác gì? Chàng biết nàng yêu mình và cũng biết mình không thể sống thiếu nàng, nhưng cả hai phải đè nén tâm tình! Chàng không dám nhìn nàng, không dám nghĩ đến nàng... song hoàn cảnh hết sức trở trêu! Vì lúc này là lúc Hùng Phong phải nghĩ đến Giáng Hương nhiều nhất.

Từ khi quân Hồ đem quân đến Trần gia trang tìm bắt Giáng Hương, Hùng Phong biết chúng sẽ trở lại. Bây giờ chàng có muốn trốn nàng cũng không được! Vì chàng có bổn phận giữ an ninh cho nàng. Chú Quốc Anh đã giao cho Hùng Phong bổn phận gìn giữ người yêu của chú, thì bất cứ giá nào Hùng Phong cũng không thể để bọn Hồ mang nàng đi. Hôm ấy là ngày thứ tám, nét lo âu trên gương mặt Hùng Phong gần như biến mất. Chàng nghĩ: «*Bọn Hồ chỉ nghi ngờ Trần gia trang có chứa tiểu thư họ Hoàng, chứ không quyết chắc. Chuyến vừa qua bọn binh sĩ không trông thấy nàng, chắc sẽ bỏ trôi*».

Sau bữa cơm trưa Hùng Phong định đi thăm rẫy và một vài bệnh nhân. Chàng trở về tư phòng đang lau rửa, chợt nghe tiếng la ó dưới sân. Nghiêm Nghiêm đang mang thau nước đem dẹp, vụt quăng trở lại trên bàn, chạy ra cửa sổ nhìn xuống, mặt bỗng tái xanh, lắp bắp nói:

- Công tử... Công tử... nguy rồi!

Hùng Phong biết có biến, khoác vội áo giáp, không kịp nai nịch, xách kiếm chạy tung ra ngoài. Vừa đến cầu thang, chàng thấy vô số binh Hồ từ dưới nhà xông vào lên lầu... Địch đã vào nhà mà không nghe còi báo động chi cả! Như vậy bọn chúng đã tiêu diệt ban canh phòng trong lúc bất chợt không kịp kêu la. Như vậy Chương nhị không kịp về tiếp cứu? Như vậy Văn nhất và bọn gia nhân trong nhà chắc đã bị chúng hạ thủ? Chưa bao giờ Hùng Phong kinh hãi đến thế! Nhưng chỉ một thoáng lấy được bình tĩnh, chàng nghĩ nhanh trong đầu: «Quan trọng nhất là bảo vệ Giáng Hương!». Cùng với ý nghĩ, chàng cầm đầu chạy qua phòng nàng.

Quân Hồ vừa ló mặt lên tầng trên, thấy Hùng Phong chạy về hướng đó, chúng rượt theo. Hùng Phong tung mình vô phòng Giáng Hương, gài cửa lại, rồi đứng chắn ngang nơi cửa. Giáng Hương vừa kịp nhận ra người lao đầu vào phòng mình là Hùng Phong, thì đã nghe tiếng la ó và tiếng đập cửa rầm rầm bên ngoài. Nàng kinh hoàng đứng chết trân một chỗ! Hùng Phong nhìn quanh, biết không còn đường thoát ngoài cửa sổ mặt sau hướng về dãy nhà của bọn tráng đinh. Chàng và Giáng Hương đang ở tầng lầu cao, làm sao trèo xuống được? Trong khi Hùng Phong chưa biết liệu tính ra sao, thì bên ngoài bọn Hồ đã hò hét phá cửa... Chỉ còn một khắc nữa là cánh cửa sẽ sập xuống và Giáng Hương sẽ vào tay chúng.

Trong lúc khẩn trương, không cần suy nghĩ đắn đo, Hùng Phong quăng kiếm ra ngoài sân, lấy đà chạy tới ôm Giáng Hương phóng qua cửa sổ, đứng vào lúc quân Hồ tràn vào phòng... May mắn thay phía sau nhà có chứa những đồng rơm cao, nên cả hai từ trên lầu rơi xuống không bị trầy trụa hay thương tích chi hết! Giáng Hương hoàn hồn mở mắt ra, thấy mình nằm gọn trong lòng chàng thì vừa cảm xúc, vừa bẽn lẽn. Hùng Phong buông nàng ra, lồm cồm ngồi dậy, vụt nói:

- Phải chi chúng ta cùng chết!

Song chàng và nàng không còn kịp giờ để nói thêm câu thứ hai, vì lúc đó bọn Hồ từ trên lầu đã ùn ùn trở xuống. Một số đang đứng dưới sân, thấy cả hai rơi xuống liền chạy ngay lại. Hùng Phong chưa kịp tìm ra thanh kiếm của mình khi nãy quăng ra ngoài. Tay không khí giới, chàng chụp ngay cái chĩa trên đồng rơm chống cự với địch. Với sức dũng mãnh, tay chàng quơ ra là quân Hồ ngã lãn. Song tên này bị thương, tên khác tiến tới... Chúng ủa vào tấn công Hùng Phong cùng một lúc.

Biết mình không thể chống trả mãi với số đông, lại phải bảo vệ Giáng Hương, Hùng Phong nghĩ kế thoát thân. Chàng đâm một chĩa vào lưng một tên đang ngồi trên ngựa. Hấn chỉ kịp kêu lên một tiếng «*ối!*» thì té nhào.

Không chậm trễ, Hùng Phong tung mình lên ngựa, đồng lúc xót ngang hông Giáng Hương ôm vào lòng chạy đi. Quân Hồ xiết chặt vòng vây, ngựa không thể chạy ra. Một mình chàng phải chống đỡ bốn phía địch bằng khí cụ của nhà nông. Cũng nhờ cái chĩa cán dài, địch không thể tới gần. Một mình chàng tung hoành giữa rừng gươm biển giáo...Tiếng reo hò, tiếng ngựa hí, tiếng tên bay, tiếng vũ khí chạm nhau...Giáng Hương ngồi trong lòng Hùng Phong mà có cảm tưởng như mình là con chim bé nhỏ núp dưới tàn cây cỏ thụ, mặc cho phong ba bão tố bên ngoài...Giờ phút này sinh mạng họ kết chặt với nhau. Sự sống sự chết của cả hai chỉ trong tương tư kẻ tóc, nhưng Giáng Hương cảm nghe an toàn hơn bao giờ hết!

Đôi vai cao rộng và đôi vòng tay rắn chắc của chàng như bức tường thành chống đỡ mọi hiểm nguy. Bỗng nhiên Hùng Phong thét lên một tiếng, dùng hết sức quây cái chĩa mấy vòng, khiến bốn năm tên Hồ trúng thương té ngựa một lượt. Thừa dịp vòng dây địch bị hở, chàng thúc chân vào hong con chiến mã, phóng ra ngoài. Quân Hồ cho ngựa đuổi theo... « Véo! Véo! Véo!... Tên réo trên đầu chàng... Hùng Phong bắt kể tên bay đạn réo ba phương tám hướng, cho ngựa phi nhanh... Một mũi tên từ phía sau bay tới ghim đúng vào bả vai chàng. Chàng không hay biết, tiếp tục phóng ngựa như bay...

Một lúc họ ra khỏi cửa Nam, Hùng Phong cho ngựa rẽ qua bên tả, tiến dần lên núi để tránh tầm mắt bọn Hồ. Nơi đó đá mọc lổm chổm như gai nhọn và nước bên trên đổ xuống làm thành rong rêu thật trơn trượt. Ngựa chạy được một lúc thì không tiến tới được nữa. Hùng Phong xuống ngựa dìu Giáng Hương chạy tới vài bước thì nàng ngã quỵ. Phía sau có mấy tên hồ leo đèo kéo đến... Không còn cách nào khác, một tay cắp Giáng Hương, một tay bấu vào đá, Hùng Phong lần dò trèo lên núi. Vách núi chênh chéch sừng sững, tưởng không dễ gì leo lên trên được, nhưng con người trong lúc thập tử nhất sinh có thể làm hơn sức bình thường. Chàng đem được nàng lên đỉnh núi thì binh Hồ cũng lục đục bò lên...

Chờ bọn họ đến lưng chừng, Hùng Phong dùng sức đẩy những tảng đá to lăn xuống. Tảng đá nặng nghìn cân đổ lên đầu quân Hồ... Có đứa té lăn trở xuống đập đầu vào đá chết tốt, có đứa bị đá đè lên chết không kịp la! Bấy giờ chiến trường không còn ai nữa, chàng thở một hơi nhẹ nhõm. Bỗng nhiên đầu óc quay cuồng, Hùng Phong ngã chúi xuống đất bất tỉnh! Giáng Hương đứng phía sau, thấy Hùng Phong ngã, dang hai tay đỡ. Nhưng sức nàng yếu đuối, nàng cũng ngã theo. Cho đến lúc đó Giáng Hương mới thấy áo chàng nhuộm máu và mũi tên ghim trên bả vai. Có lẽ vì mãi chống với địch và bị xâu sát lúc leo núi, nên tên bị gãy phần đuôi. Phần ghim vào da thịt lún khá sâu, chàng lại dùng sức đẩy đá, động mạnh vết thương, khiến máu chảy ra không ngừng.

Nước mắt chan hoà, Giáng Hương không biết phải làm sao, cứ ôm Hùng Phong kêu gọi. Một lúc nàng lấy được bình tĩnh, tự nhủ: «*Phải rút mũi tên ra và băng bó vết thương!*» Nàng xé vạt áo nàng để làm vải băng, nhưng thiếu thuốc cầm máu. Nơi đây lá rừng không thiếu, song nàng chưa hề nghiên cứu về y dược, làm sao biết được loại cây cỏ nào cầm máu trị thương? Bấy giờ nàng mới ân hận hai năm qua không học hỏi nơi chàng. Đàn bà con gái nào cũng thế! Khi có người đàn ông tài giỏi bên cạnh, họ quá ỷ y không biết lo thân... Khi lâm nạn, gặp cảnh nguy cấp mới thấy chới với chẳng biết làm sao? Hai tay run rẩy, Giáng Hương nắm mũi tên cố sức kéo ra. Máu tuôn xối xả bắn vào mặt nàng. Hùng Phong thét lên một tiếng rồi ngất lịm...

Giáng Hương cởi áo giáp của chàng, đôi tay run run băng vết thương, mà hai hàm răng đánh lập cập với nhau vì quá kinh sợ. May thay một lúc sau máu ngưng chảy. Trời đã bắt đầu tối, Hùng Phong vẫn còn mê man bất tỉnh... Giáng Hương ngồi bên cạnh nước mắt lã chã tuôn rơi. Càng nghĩ càng thương chàng đã vì mình mà ra nông nổi! Nếu không có nàng, chàng đâu có khổ sở ray rức vì yêu? Nếu không có nàng, chàng đâu phải khốn đốn vì giặc? Giờ đây không biết chàng sống chết ra sao? Nếu chàng có mệnh hệ nào, chắc nàng cũng không thể sống được! Nhưng giả như nếu cả hai bình yên trở về, liệu nàng có thể sống xa chàng được không? Làm sao quên được vòng tay rắn chắc của chàng khi ôm nàng vào lòng để đột phá trùng vây? Làm sao quên được nhịp điệu lo âu hồi hộp của đôi tim sát kề nhau trong giờ phút hiểm nguy? Sinh mạng của cả hai đã dính liền với sự sống và sự chết, thì làm sao có thể chia lìa được? Trời ơi! Nếu hoàn cảnh đã không cho phép nàng và chàng yêu nhau, tại sao hoàn cảnh lại ràng buộc chàng và nàng với nhau? Phải chăng Tạo Hoá bày nên cảnh ngộ trớ trêu để thử thách sức chịu đựng của cả hai? Giáng Hương lại sụt sùi khóc cho đến khi mệt mỏi thiếp đi...Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, nàng có cảm tưởng như ngồi bên cạnh bếp lửa hồng. Hơi nóng bốc vào người nàng, khiến nàng giật mình nhảy nhồm...nhìn lại mới biết mình đang gác đầu bên cạnh một người mình mấy nóng bỏng.

Giây phút đầu nàng không hiểu tại sao mình ngồi đó? Người kia là ai? Nơi đây là đâu? Ánh trăng tròn đầy trên trời tỏa rực xuống vùng hoang dã như treo kết trăm vạn ngọn hoa đăng, giúp cho Giáng Hương thấy rõ gương mặt tuấn tú của người đang nằm đó... Thấy mặt người ấy nàng mới nhớ những việc xảy ra hôm qua... Nàng hốt hoảng ôm chàng lay gọi... song Hùng Phong vẫn trong cơn sốt mê man! Nóng đến độ kinh khủng, Giáng Hương đưa tay sờ cũng phải nhảy nhồm. Bỗng nhiên Hùng Phong nói lí nhí những lời mê sảng... Giáng Hương cuống quýt không biết phải làm sao dịu cơn nóng sốt của chàng ngoài việc ôm mặt khóc! Một lúc sau nàng bỗng nghe Hùng Phong rên «hì hì», mình co rúm lại, tay chân run bần bật. Nàng lại một phen kinh hoàng, ôm chàng khóc sụt sướt! Cứ như thế trọn đêm cho đến ngày hôm sau, Hùng Phong lúc nóng lúc lạnh. Giáng Hương ngồi một bên canh chừng đến độ mỏi mê.

Buổi sáng khi mặt trời lên cao, nơi chỗ hai người nóng hừng hực, vì họ hiện đang trên mồm đá cheo leo, không có cây che bóng mát. Giáng Hương đảo mắt nhìn quanh... thấy cạnh đó có một động đá có thể làm chỗ che nắng trú mưa, nên muốn đưa chàng đến đó. Tuy cách xa không mấy bước, song Hùng Phong vẫn còn trong trạng thái mê man. Nàng sức vóc mãnh mai, không thể nào di chuyển con người cao lớn như Hùng Phong, nên đành phải nắm đôi cánh tay chàng lôi kéo đi tới. Hùng Phong chẳng hay biết gì, mặc tình cho Giáng Hương lôi kéo lê lét trên đất... Nàng dùng lá khô làm chiếu và đặt chàng nằm trong động đá. Việc xong xuôi nàng thở dốc!

Phía sau chỗ họ là rừng thưa. Có tiếng nước chảy róc rách trong khe đá. Nàng đi lần dò theo tiếng nước chảy, tìm ra thác nước không xa nơi đó. Nàng uống vài ngụm nước và lau rửa mặt mũi... Nước suối mát lạnh giúp nàng phần chần được một chút. Không dám để chàng nằm một mình lâu, nàng quày quả trở về. Hùng Phong vẫn còn nằm im thiêm thiếp... Nằm trong hốc đá tránh được ánh mặt trời ban ngày mát rượi, song ban đêm chắc phải lạnh lắm? Nàng nghĩ mãi vẫn không biết phải lấy gì có thể làm chăn đắp đỡ cho chàng?

Bỗng nhiên Hùng Phong cựa quậy mở mắt ra. Đôi mắt đỏ ngầu lơ lơ... Giáng Hương thấy người yếu tính, vô cùng mừng rỡ, ngồi xuống bên cạnh chàng, nắm tay chàng tỏ niềm thân ái. Hùng Phong thở những hơi thở mệt nhọc, thều thào:

- Đầu tôi nhức muốn bể ra... Trong người tôi khó chịu lắm! Chắc tôi chết quá! Tiểu thư... cố gắng xuống núi tìm đường về nhà, kéo chú trông chờ... Tôi chết có tiểu thư bên cạnh là an ủi lắm... Vĩnh biệt tiểu... thư...

Giáng Hương nghe chàng nói lời trần trối, mặt tái mét không còn chút máu. Nàng nhào xuống ôm chàng kêu gào:

- Không! Không! Chàng đừng chết! Chàng chết thì Giáng Hương sẽ nằm đây cùng chết với chàng! Thiếp không muốn về nhà... Thiếp không thể nào sống... Thiếp không muốn sống nữa!

Nàng nói trong tiếng nấc nghẹn ngào thảm thiết. Hùng Phong mở miệng như muốn nói thêm lời gì, nhưng không đủ sức, mắt nhắm lại, tay chân buông xuôi.

Giáng Hương nghĩ là Hùng Phong đã chết, nên gục đầu lên mình chàng khóc ngất. Khóc một lúc nàng lấy hai tay quẹt nước mắt, chạy bắn ra khỏi động, nhặt từng tảng đá to cỡ sức nàng ôm, mang đến chất bít cửa động, chỉ chừa một lỗ nhỏ đủ cho nàng chui vào. Nàng bình tĩnh nằm bên cạnh chàng, gối đầu trên tay chàng, miệng lầm bầm:

- Cái động này là mồ chôn của Hùng Phong với Giáng Hương. Công tử ơi! Lúc sống chúng ta không thể yêu nhau. Giờ trong cõi chết ta được sống đôi bên nhau. Chàng chờ thiếp đi với.

Nỗi đau đớn và tuyệt vọng cùng cực khiến Giáng Hương mê mệt thiếp đi... hồn xác lững lơ như đã về cõi chết!

* * *

Hùng Phong tỉnh dậy mở mắt ra... bị tia mặt trời chiếu thẳng vào mắt choá loà. Chàng neho mắt nhìn kỹ, thấy nắng xuyên qua kẽ đá, rọi vào chỗ mình nằm không khác gì ánh hào quang từ trời...

Chàng ngạc nhiên không hiểu vì sao mình nằm ở một chỗ kỳ lạ như vậy? Chàng nhớ hình như mình và Giáng Hương bị quân Hồ rượt chạy lên núi... Chàng bị thương và không nhớ gì nữa...

Nhớ đến Giáng Hương, Hùng Phong muốn ngồi dậy đi tìm, chợt nghe cánh tay nặng trĩu. Chàng giật mình nhìn lại, mới biết nàng nằm bên cạnh mình, gối đầu trên tay mình... Nàng đang ngủ, giấc ngủ thiên thần của một tiên nữ! Hùng Phong chỉ thấy sắc đẹp của nàng khi thức, lúc nói, lúc cười. Nay là lần đầu tiên được trông thấy nàng ngủ! «*Đẹp quá sức tưởng tượng của con người phàm tục!*» Thật thế! Không có văn chương nào tả

hết được vẻ kiều diễm trên gương mặt của nàng. Càng nhìn, Hùng Phong càng nghe tâm thần chấn động, bấn loạn, không biết mình đã tỉnh hay còn trong cơn mê? Nếu quả trong cơn mê, Hùng Phong ước mong không bao giờ tỉnh lại nữa! Bởi vì, có hạnh phúc nào bằng: Bừng mắt dậy thấy mình nằm bên cạnh người yêu là một trang tuyệt sắc giai nhân? Nếu con người phải bôn ba trên đời để tìm chân hạnh phúc, thì Hùng Phong quả thật may mắn, vì hiện tại chàng đã hưởng thật đầy đủ: « *hạnh phúc của một đời người* ».

Giáng Hương bỗng thức tỉnh và ngồi bật dậy. Hùng Phong sợ nàng hổ thẹn khi trông thấy mình thức, nên nhắm mắt giả vờ còn ngủ. Giáng Hương nhìn kỹ sắc diện chàng không giống người chết, đưa tay sờ trán, nghe mát dịu. Nàng vẫn còn nghi ngờ, áp tai lên ngực chàng để xem tim còn đập không? Chưa có bao giờ Giáng Hương nghe một quả tim đập rộn ràng như thế! Như vậy là chàng còn sống! Như vậy là chàng với mình chưa chết! Giáng Hương mừng rỡ kêu lên:

- Chàng còn sống! Chàng còn sống! Cảm tạ Trời Đất!

Nàng sung sướng đến nghẹn ngào, nước mắt chảy ròng ròng. Hùng Phong cảm động trước tâm tình nàng, không đành lòng được, mở mắt ra... Bấy giờ bốn mắt trao nhau, đôi lòng cùng xuyên xao bở ngỡ...

Một lúc thật lâu sau, Hùng Phong cố gắng giữ giọng nói tự nhiên:

- Tiểu thư mang tôi vào đây đó à? Có lẽ nhờ nằm chỗ kín gió nên tôi hết bệnh. Bây giờ tôi cảm thấy vừa khát nước, vừa thèm ăn.

Lệ còn vương khóe mắt, nhưng nàng cười bằng cái miệng thật tươi:

- Để thiếp đi bẻ đào. Hôm qua thiếp đi một vòng quanh đây thấy có cây đào rừng, trái mọng đỏ, ngon lắm! Công tử nằm chờ thiếp một chốc nhé?

Nàng nói và thoăn thoắt bước đi. Lúc chui qua cửa động, nàng ôm đá quăng bót ra ngoài cho ánh sáng lùa vào.

Hùng Phong không nỡ để thân ngọc vóc ngà khổ cực vì mình, nên ngồi dậy toan bước theo. Ngờ đâu đầu còn xây xẩm, chàng phải nằm phệt trở xuống. Biết mình bị mất máu quá nhiều, lại thêm vết thương hành hạ nên bị nóng sốt. Nhờ sức trai tráng mạnh khỏe, không uống thuốc mà cơn sốt cũng lướt qua. Bây giờ cần ăn uống để lấy lại sức. Chỉ có điều hiện tại hai người đang ở lưng chừng núi, một vùng hoang dã không người, nàng yếu đuối lại phải vào rừng tìm kiếm thức ăn, Hùng Phong thương xót nàng lắm mà không biết phải làm sao?

Giáng Hương trở về với một bọc đào trong áo, mặt mũi tèm nhem vì mồ hôi, nhưng cái miệng thì cười thật xinh:

- Công tử ăn thử đào rừng, xem sao?

Nàng ngồi xuống bên chàng, cả hai cùng ăn. Trái đào rừng mà Hùng Phong cảm thấy ngon ngọt như đào ở vườn Thượng Uyển của Ngọc Hoàng! Chàng ăn tới đâu, nghe mát dịu khoẻ khoắn tới đó. Chàng nghĩ: « *Đào do tiên nữ ban cho, hẳn phải khác thường!* » Tối đêm đó nàng chờ chàng ngủ mới tựa lưng nơi vách đá cạnh bên đó nghỉ ngơi. Hôm sau Hùng Phong đã bốt nhiều, nên theo Giáng Hương đi hái đào và ra suối uống nước, rửa mặt... Tối đến trước khi ngủ, cả hai vô tình bàn chuyện văn thơ, y như thuở nào đôi bạn đàm đạo cùng nhau trên vọng nguyệt lầu. Thật là một ngày tròn đầy hạnh phúc!

Qua ngày thứ tư, Hùng Phong cảm thấy đủ sức xuống núi trở về, nên không dám chần chừ. Chàng định nói ý mình cho nàng biết, nhưng Giáng Hương chừng như đã đoán biết trước. Không còn lý do gì để cả hai có thể nấn ná nơi rừng sâu chóp núi nữa! Hạnh phúc của họ ngắn ngủi chừng đó! Họ không thể kéo dài hạnh phúc bên nhau lâu hơn được nữa! Trước khi rời cái động đá mà Giáng Hương tưởng là mồ chôn hai người, giờ là cái động hạnh phúc, có nhiều kỷ niệm! Nàng bịn rịn không muốn bước đi. Tuy cả hai không ân ái với nhau vì lòng họ thánh khiết, nhưng cái tình thân ái đâu khác gì vợ chồng? Họ gần gũi đến độ nghe nhịp tim hơi thở của nhau và tiếng lòng họ cũng đã trao đổi nhau qua nhịp tim hơi thở! Đâu còn gì giấu giếm nhau nữa?

Lúc xuống núi Hùng Phong lại phải dìu dắt Giáng Hương. Tuy cả hai vẫn còn gần gũi, nhưng thâm tâm họ tưởng chừng như xa cách lắm! Giờ phút này họ không có quyền nghĩ đến họ nữa! Chàng phải quên nàng, và nàng phải quên chàng! Số phận đã định như thế rồi! Khi đến khoảng lộ dễ đi, Hùng Phong bước nhanh phía trước, Giáng Hương lẻo đẻo theo sau... Cả hai giữ một khoảng cách «chung thân» như vậy!

Đang lúc lầm lũi bước, Hùng Phong và Giáng Hương bỗng thấy một đoàn kỵ mã từ xa lao tới... Lúc ngựa đến gần, cả hai trông rõ người đi đầu hình dáng tuấn nhã, mình mặc áo lụa trắng... Hùng Phong thấy người ấy thì bước nhanh tới sụm trước chân ngựa, nước mắt rưng rưng... Người ấy hốt hoảng xuống ngựa ôm Hùng Phong vào lòng, nghẹn ngào nói:

- Ta hay tin cháu và Hoàng tiểu thư bị địch rượt bắt, rồi mất tích, thì tức khắc trở về Trần gia trang chia nhau đi tìm ngày đêm. Nay cháu và nàng bình yên trở về. Thật không còn nỗi vui mừng nào cho ta hơn nữa! Hùng Phong nước mắt lã chã không nói một lời! Quốc Anh quay sang Giáng Hương nói bằng một giọng xúc động:

- Tiểu thư ra nông nỗi này là lỗi của tôi! Tôi đưa tiểu thư về Trần gia trang mà không giữ an ninh được cho tiểu thư, thật xấu hổ! Mong tiểu thư tha lỗi cho tôi!

Giáng Hương nghe Quốc Anh nói bằng lời nghẹn ngào xúc động, thì trong lòng vừa xốn xang vừa hổ thẹn bởi mặc cảm tội lỗi. Nàng thừa biết tình yêu chàng dành cho mình thật cao quý. Chàng là con người cao cả. Nàng không xứng đáng với chàng thì dám đâu buông trôi oán trách? Nàng cúi mặt nói giọng hiu hắt:

- Nào tráng sĩ có lỗi gì đâu? Lỗi bởi thiếp khiến bọn Hồ phá rối gia tư của tráng sĩ và công tử suýt bỏ mạng! Giáng Hương này ở đây chỉ làm phiền lụy mọi người ...

Quốc Anh ngắt lời nàng bằng giọng hết sức tha thiết:

- Xin tiểu thư hãy bỏ qua điều phiền muộn. Tôi trở về chuyến này sẽ ở lại lâu dài để chỉnh đốn việc phòng bị trong trang. Từ đây tôi xin hứa sẽ không để tiểu thư kinh sợ vì sự phá rối của triều đình Hồ nữa.

Giáng Hương ngược mắt lên... bắt gặp gương mặt phong lưu tuấn nhã của chàng ngày nào có hiện những đường « hằn » lo âu trên trán. Lạ lùng là những đường « hằn » ấy không làm cho chàng già đi, mà càng làm tăng nét quyến rũ cùng cực của người đàn ông ở vào tuổi « chín muồi », khiến Giáng Hương bàng hoàng xúc động, con tim vụt đau nhói lên! Trời ơi! Như vậy là nào phải nàng không yêu Quốc Anh? Nàng yêu người ấy từ khi chưa biết mặt, chỉ nghe tên. Một mẫu người lý tưởng mà hết thảy phụ nữ phải mê! Lúc ấy nàng chỉ mới 15, 16 tuổi, nghe cha kể tài hoa và phẩm cách của vị đệ nhị công tử họ Trần, con quan tể tướng. Nàng thầm mơ ước được thấy mặt một lần. Nào ngờ một chiều chàng dừng chân bên ngõ nhà nàng. Nàng bắt ngờ hội ngộ với con người mà nàng hằng mơ ước được gặp! Chàng đến với hình hài cao quý, với vóc dáng phong lưu, của một người nửa phần văn nhân, nửa phần dũng sĩ, đã làm cho nàng nhiều đêm trằn trọc không ngủ... Nếu không yêu nàng đâu phải trông chờ chàng đến? Mỗi lần chàng đến y như có đem theo gió mát, y như có đem theo mưa nguồn, làm cho cơ thể nàng tăng phần sinh lực, mà cỏ cây hoa lá trong vườn nhà nàng cũng khởi sắc thêm hoa. Và nếu không yêu nàng đâu có những xúc động bồi hồi khi được chàng giải thoát khỏi tay bọn cường đạo? Nếu không yêu nàng đâu dám nói lời thệ ước trăm năm? Nếu không đã yêu nàng đâu dễ dàng chấp nhận về Trần gia trang ẩn náu? Rõ ràng tình yêu này vẫn còn đầy ấp trong tim. Bỗng dưng nàng phải sống gần gũi với Hùng Phong, một thanh niên tuấn tú hiên ngang, có đủ điều kiện làm nhũn tim phụ nữ. Định mệnh lại trở trêu ràng buộc hai người. Để rồi dù muốn trốn tránh không yêu, ái tình vẫn tự nhiên mà đến... Quên không được! Bỏ không xong! Như vậy cùng một lúc nàng đã yêu hai người! Hai mối tình chẳng thể phân nặng nhẹ! Một người vì khâm phục quý mến mà sinh tình! Một người vì gần gũi thân thiết mà sinh tình! Oan trái lại buộc đúng vào hai chú cháu nhà này! Bây giờ dù cho nàng được tự do chọn lựa, cũng không biết chọn ai? Sống với này cũng không được, bỏ người kia cũng không nỡ! Phải chi nàng xé được làm đôi hồn và xác để chia mỗi người một nửa, thì không phải gặp cảnh nan giải này! Giáng Hương đứng thẫn thờ như kẻ mất hồn...

Hùng Phong không dám nhìn nàng, cố đè nén tâm tình, không cho tình cảm dâng lên... Chàng biết nỗi khổ của Giáng Hương hơn ai hết. Chính vì thế mà chàng đau xót, lệ anh hùng không ngăn cản được, cứ mãi tuông rơi. Riêng Quốc Anh thì không hiểu tâm trạng của Giáng Hương. Thấy nàng ngẩn ngơ bơ phờ, chàng nghĩ: « *Có lẽ nàng còn bị giao động bởi bọn Hồ!* » Trông người yêu tiểu tụy dung nhan, xiêm y tơi tả, rồi nhìn thấy cháu mặt mày tái xanh, vai mang thương tích... Quốc Anh đau xót lắm. Không dần được niềm cảm xúc dâng lên, chàng bước tới đỡ nàng lên yên ngựa, miệng thì thầm:

- Xin nàng hãy bỏ qua điều phiền muộn, kéo tim tôi đau đớn lắm!

Lần đầu tiên chàng thổ lộ tâm tình khiến Giáng Hương bật khóc to lên. Hai chú cháu Quốc Anh đều chết điếng không biết vỗ về ra sao? Quốc Anh xông xáo ngoài chiến trường chẳng hề nao núng trước địch. Cũng như Hùng Phong khi tung hoành giữa rừng gươm biển giáo để chống bọn Hồ, cũng không đến nỗi kinh nghi. Thế mà trong lúc này cả hai vị anh hùng đều kinh hồn lạc phách, đứng chết sững giữa trời! Tiếng nước chảy của Giáng Hương làm cho gương mặt vốn tái xanh của Hùng Phong càng nhợt nhạt thêm. Gương mặt dịu dàng khã ái của Quốc Anh bỗng nhăn nhó lại! Giọt lệ của giai nhân quả làm rún chí anh hùng! Cũng may nàng khóc một lúc rồi nín.

Bọn gia nhân vội vàng nhường ngựa cho hai vị chủ nhân. Con Phi Phi của Quốc Anh thì dành cho Giáng Hương. Cả ba cùng đoàn tùy tùng lặng lẽ trở về.

* * *

Suốt mấy ngày liền Giáng Hương không ra khỏi tư phòng. Nàng nằm dật dờ trên giường ray rức mãi về hai mối tình với hai người đàn ông nàng yêu. Chắc chắn nàng sẽ kết hôn với Quốc Anh, nhưng nàng lại không thể quên vòng tay của Hùng Phong! Hai năm gần gũi, những ngày hạnh phúc... Quên làm sao để làm vợ trọn vẹn chung tình?

Giáng Hương nghĩ mãi thành bệnh! Trong khi đó Hùng Phong trở thành một người không biết nói, không biết cười. Khi vết thương chưa kịp lành, chàng đã bắt đầu làm việc ở trại. Mặc dù Quốc Anh ngăn cản, Hùng Phong vẫn quyết xin chú cho mình lo tròn phận sự. Hàng ngày chú cháu gặp nhau trong hai buổi ăn và buổi tối sau giờ cơm chiều. Nhưng Hùng Phong ngồi bên chú mà hồn phách như ở đâu ...

Một hôm vô tình Quốc Anh trông thấy Hùng Phong đi lang thang bên Nhật Nguyệt Hồ vào lúc giữa khuya, y như kẻ thất tình thất chí ... Chàng bỗng sực nhớ thằng cháu nhỏ xíu của chàng nay cao lớn uy dũng hơn chàng và cũng đã 21 tuổi rồi! Tuổi đó là tuổi yêu đương mơ mộng, chứ đâu phải tuổi vô tư ngây thơ nữa? «*Tại sao nó âu sầu buồn bã? Phải chăng vì tương tư tuyệt vọng? Phải chăng nó đã...*» Quốc Anh không dám nghĩ tới nữa. Chàng tự trấn tĩnh: «*Dù cho nó có yêu nàng, cũng chẳng hề gì! Tuổi trẻ tình yêu bỗng bột mau quên. Ngày nào nó gặp được người con gái nào khác, tình đầu ý hợp, lúc ấy nó sẽ thấy người đó mới đúng là người lý tưởng.*» Chàng nghĩ như thế, nhưng biết cháu của chàng có cùng ý nghĩ như chàng không?